

автобиографичните моменти. За разлика от майка си Е. Каравелова, Лора не проявява интерес към социалните рани на времето... Майка и дъщеря са от две различни епохи, словото им илюстрира два културни модела на мислене. Едната е вгледана в обществените конфликти, другата търси и назовава вътрешните конфликти на Аза. Едната пише статии, фейлетони, памфлети, другата – импресии, есета. Обединява ги може би само силно негативното отношение към войната; но докато майката развива активна обществена дейност, държи речи у нас и в чужбина, член е на МЖС и т.н., дъщерята, отново вгледана в природата на човека и разочарована в личен план от духовния образ на мъжете, стига изненадващо дори до крайни феминистични възгледи: „Нищо по-глупаво от една война – пише тя до Яворов, – но някои мъже ще са доволни да дадат изблик на всичката си зверщина, която при нормални условия ги мъчи като не проявена. Това сигурно не се отнася до тебе, но аз мразя войната и в никой случай няма да те оставя да отидеш сам.“

Л. Каравелова пише лирически творби през 1906 г. Засега няма данни след тази година тя да е писала и (или) публикувала стихотворения. Възможно е обаче като ученичка или във френския пансион също да е опитвала да пише в мерена реч. Четири от стихотворенията тя изпраща в писма до Петко Тодоров – две от тях са писани, както сама отбелязва, през месец юли. Това са „Когато е зимен, студен и печален денят...“ и „Тя плачеше тихо... а той все мълчеше“ (по чужд сюжет). Към тях е прибавена и елегично-драматичната импресия „От нийде помощ няма“. По всяка вероятност тези творби са провокирани от годежа ѝ с д-р Иван Дренков, състоял се на 30 юли 1906 г. в Русе. В едно от писмата тя пише: „...Зла съм и капризна като триста дявола и триста жени, всичко ме раздражава... Но тука много се измъчих, както никъде и никога“⁹. Явно „отключването“ на поетическото ѝ слово е свързано със силно емоционално напрежение, което е необходимо да се „излее“ като своеобразен катарзис за душата. Другите две стихотворения тя изпраща в писмо до него от 12 октомври 1906 г.

Освен в писма до П. Тодоров – човекът, който тя е убедена, че я разбира и подкрепя в духовните ѝ търсения – стихотворения на Лора са открити и в отделна тетрадка. „Намерената тетрадка – пише Ст. Памуков – с неизвестни лирически творби представя Лора като поетеса с оригинален почерк. Всички те са писани в Русе в продължение на няколко дни след запознаването ѝ с Яворов след разходката до Драгалевския манастир, когато едва двадесетгодишна преживява голяма психологическа

⁹ Цит. по: Найденова-Стоилова, Г. *Лора-Яворов. Писма и документи*. С., 1983, с. 119.